

CONSECINȚELE TRĂDĂRII ÎN RĂZBOIUL DE LA NISTRU

CONSEQUENCES OF BETRIAL IN THE NIESTER WAR

Col. (r) conf. univ. dr. Anatol MUNTEANU*

Rezumat: *Articolul prezintă momentele dramatice ale confruntărilor armate între moldoveni și ruși, din ceea ce va rămâne în istorie Războiul pentru independența și integritatea Republicii Moldova, precum și urmările păguboase produse asupra destinului țării moldave datorate unor actele de trădare săvârșite de unii responsabili ai conducerii țării.*

Cuvinte-cheie: *independență, integritate, război, memorie, acte de trădare, consecințe.*

Abstract: *The article presents the dramatic moments of armed confrontations between Moldovans and Russians from what will remain in history known as the War for the independence and integrity of Republic of Moldova, as well as the detrimental consequences upon the destiny of the Moldovan state due to acts of treason committed by some people responsible for the leadership of the country.*

Keywords: *independence, integrity, war, memory, acts of treason, consequences.*

În primăvara anului 1992, prima rafală de mitralieră la Cocieri-Dubăsari, a produs moartea unor oameni pașnici și a fost începutul în ceea ce în istorie va rămâne ca *Războiul pentru independența și integritatea Republicii Moldova*. Cu acest prilej, an de an, în ultimul sfert de veac, la 2 martie, românii basarabeni și cei transnistreni, deopotrivă, comemorează *Ziua memoriei*, zi cu flori și cu tristețe și revoltă, pe undeva însă și resemnați, actul de acum 24 de ani, când, sfidând democrația europeană, mercenarii ruși, năimiți de prin toate colțurile incomensurabilului spațiu exsovietic au năvălit peste Moldova suverană ca să combată „*fascismul românesc*” și să „*salveze*” chipurile, socialismul, în fapt, pentru a restaura fostul imperiu care începuse să scârțâie grav, din toate încheieturile, ca o corabie putredă, fără perspectivă, care se scufundă în apele adânci ale oceanului.

Totul a început de la prăbușirea sistemului socialist mondial și dezmembrarea URSS în 15 state independente. Această situație a devenit fenomenul principal ce a marcat în istoria umanității sfârșitul secolului XX. În acest global eveniment este prinsă și Basarabia, care circa 200 de ani a fost ocupată de imperiul rus și apoi sovietic.

---

* Membru asociat al Academiei Oamenilor de Știință din România; E-mail: anatol_munteanu@yahoo.com

Începând cu anii 1988-1990 în fosta Republică Sovietică Socialistă Moldovenească se constituie *Mișcarea de Eliberare Națională, care luptă pentru libertate, dezrobire și Unire cu Țara mamă România*. În scopul păstrării sistemului sovietic, rusesc, în R. Moldova și alte regiuni ale URSS, rușii au organizat confruntări politice și conflicte militare.

În acea perioadă serviciile de securitate ruse, K.G.B.-ul, au organizat un șir de evenimente destabilizatoare, au schițat un program de luptă contra R. Moldova. Moscova folosea forțele sale: nomenclatura de partid, K.G.B.-ul, armata din districtul militar Odesa, subunitățile de spionaj și contraspionaj ale Armatei a 14-a, acționau clandestin, pregăteau cadre, executați. Rusia a început să creeze acele structuri ilegale, care în 1991 au declanșat conflicte militare și războiul. Tot atunci s-a creat Consiliul directorilor întreprinderilor mari și a Complexului militar industrial, condus de Moscova, personal de Președintele Sovietului Suprem al U.R.S.S., A.I. Lukianov. Bastionul de luptă al românofobiei din R. Moldova era declarat la Tiraspol. Activitatea distructivă, de formare a republicilor separatiste în Transnistria și Găgăuzia au fost realizate de Igor Smirnov și adepții ruși de la Moscova, deputații: Travkin, Jirinovski, Ruțkoi, Morozov, Graciov și, *personal, de ex. Președintele URSS Gorbaciov și mai târziu de Elțin*.

Așadar, ce a avut loc în Republica Moldova: Un conflict social? Un conflict armat? Un război civil? Un război pentru integritatea și independența Republicii Moldova? Din cercetările efectuate, studiile și documentele analizate constatăm că din 1990 și până la 5 august 1992, a fost un *război declanșat de Rusia contra Republicii Moldova*, un război tactic de tip nou cu operațiuni militare, ofensive, retrageri, diversiuni, incidente pe toata linia frontului, de-a lungul Nistrului, începând cu nordul Moldovei: Otaci, Soroca și terminând cu Talmaza, Ciobruciu, Palanca, localități amplasate de-a lungul râului Nistru. Pentru Republica Moldova acest război a însemnat *apărarea propriei independențe și integrități*. Caracterul și conținutul evenimentelor nu trebuie minimizezate. Acesta a fost un război al Rusiei contra suveranității și, independenței Republicii Moldova, a fost un *război pentru a împiedica unirea Republicii Moldova cu România și stabilirea dominației geopolitice a Rusiei în aceasta regiune*. Acest fapt a fost confirmat de serviciile de contrainformații moldovenești dar și de oficialitățile rusești de la Moscova.

Rușii și separatiștii din Transnistria au acționat rapid și consecvent împotriva organelor de drept ale Republicii Moldova. În august 1990 rușii au organizat un *referendum pentru dezmembrarea Moldovei* și formarea Republicilor autonome la așa numita cerere a minorităților naționale ruse, ucrainene și găgăuze, iar în septembrie al aceluiași an formează structuri anticonstituționale, guvern, miliție, procuratură, etc., în așa numita „Republică autonomă socialistă Moldovenească Nistreană”.

Toate organele legitime de stat ale Republicii Moldova în Transnistria au fost lichidate cu ajutorul organizațiilor paramilitare, batalioanelor de cazaci ruși, care au fost amplasate în toate localitățile de Est ale Republicii. Toate aceste scenarii erau conduse de la Moscova de A. I. Lukianov, și coordonate cu A. Boșakov, I. Smirnov, I. Blohin - șovini ruși și alți mancurți moldoveni autohtoni: Gh. Maracuța, A.Caraman, M. Kindighelean, Gh. Eremia, V.Voronin, P.Lucinschi, A. Sangheli, V. Moțpan, I. Roșca, și alții. După rebeliunea din august 1991 A. Lukianov a fost arestat, apoi eliberat pentru a prelungi scenariul început

și lupta subversivă împotriva Republicii Moldova, iar toate forțele proimperiale ruse au rămas în Transnistria. Mai mult decât atât, în aceste raioane s-au cuibărit foarte multe persoane din serviciile secrete ruse, implicate în evenimentele tragice din Riga, Vilnius și Kaukaz. O mare parte din lucrătorii K.G.B.-ului sovietic al Moldovei s-a transferat cu munca operativă la Tiraspol. Activitatea militaro-separatistă a fost preluată și personal coordonată de către generalul A. Ruțkoi, vicepreședintele Rusiei. Încercările guvernului Moldovei de a interzice activitatea separatiștilor, arestarea K.G.B.-iștilor, liderilor separatiști (I. Smirnov, G. Pologov, Kindighelian, etc.), s-au soldat cu eșec. Grevele „femeilor în colanți” din Tiraspol, conduse de liderul organizației separatiste de femei, Nina Andreeva, nu numai că au pricinuit daune economiei Moldovei dar au paralizat activitatea Societăților comerciale, căilor ferate și structurilor de stat a guvernului Muravșchi.

Separatiștii transnistreni se pregăteau de război. Un mare rol în pregătirea și declanșarea războiului împotriva Moldovei l-au jucat mass-media rusă. Toate ziarele Rusiei, la unison, au îndreptățit agresiunea, au apărut tutela politică rusă. În Republica Moldova au fost dislocate forțe suplimentare ale armatei ruse, au fost aduse formațiunii căzăcești de pe Don și Cubani, detașamente speciale înarmate „Alfa”, „Delfin”, grupe diversioniste coordonate și conduse de statul-major al Armatei a 14-a ruse. Aceste forțe militare aveau o capacitate de luptă foarte mare. Ele se pregăteau să lupte nu numai cu Republica Moldova, ci și cu forțele armate ale României, amenințau că vor ajunge la Prut, Siret și București. Această perioadă de pregătire se încheie în noiembrie-decembrie 1991, cu diversiuni și operațiuni de lichidare a poliției moldovenești în Transnistria. S-au dus lupte la Dubăsari și la podurile de peste Nistru, unde au fost arestați polițiști și oameni civili, în conflictele armate mor oameni din ambele tabere. Mai apoi au urmat operațiunile militare.

La 2 martie 1992, forțele armate ruse deschid foc asupra populației pașnice la Cocieri, unde au omorât oameni pașnici, nevinovați. Cu acest eveniment începe războiul cu Transnistria separatistă. Pe parcursul lunii martie, între forțele de ordine ale R. Moldova și cele separatist apar conflicte și zone de luptă.

Lupte se duceau în următoarele localități: Cocieri, Corjova, Roghi, Dubăsari, Grigoriopol, Coșnița, Doroțcaia, Tighina, Varnița, Copanca, Fârlădeni, Gâsca. Se formează câteva fronturi de luptă de-a lungul Nistrului. Din partea R. Moldova sunt mobilizați militari, voluntari și polițiști. Armata Moldovei, organizată în grabă, amplacează câteva unități de infanterie motorizată și artilerie pe direcțiile strategice: Dubăsari, Coșnița, Doroțcaia și Tighina. Se duc lupte și bătălii la Cocieri-Dubăsari, unde armata rusă, împreună cu separatiștii dau drumul la tancuri, care probează pozițiile generalului N. Petrică. Tancurile și pozițiile inamice sunt nimicite. Pe frontul Coșnița-Doroțcaia se duc lupte pentru apărarea satelor moldovenești de pe Nistru. Artileria inamică bombardează, în fiecare zi, localitățile din dreapta Nistrului. Artileriștii armatei moldovenești reacționează și atacă structurile armatei ruse.

Cele mai mari incidente militare și conflicte între separatiștii înarmați și forțele de ordine apar în Tighina, unde periodic se duc lupte de stradă, orașul este împărțit în câteva sectoare controlate de forțele separatiste și Armata a 14-a rusă, pe de o parte, iar forțele

legitime ale Republicii Moldova (poliția, armata), controlează alte două sectoare ale orașului Tighina.

Redăm pe scurt câteva secvențe de luptă din Tighina, unde am participat ca luptător și ofițer cu misiuni speciale în cadrul Armatei Naționale. Începând din 19 iunie până în 23 iulie 1992 s-au purtat lupte grele pentru a elibera de separatiști și a menține orașul Tighina în frontierele legitime ale Republicii Moldova. Eram dotați cu pistoale, automate Kalașnikov, aruncătoare de grenade AG-7, AG-9, aruncătoare de mine și artilerie, inclusiv reactive, care nu a fost implicată în război. Orașul avea o lungime de circa 15-18 km, amplasat de-a lungul Nistrului, era împărțit în sectoare mari de luptă, ne strecuram în grupuri mici de câte 3-4 persoane printre străzi și ulicioare, de la casa la casă, urmăream inamicul, care era obligat să se retragă spre Nistru la Tiraspol. Pentru distrugerea rezistenței inamice foloseam manevre și incursiuni, eram ajutați de populația băștinașă, inclusiv de ruși, care se ascundeau de separatiști în apartamentele și în casele lor, îi condamnau pe separatiști că provoacă un dezastru, o neliniște în oraș, formând o „ruptură” între moldoveni și ruși. Noi, militarii, împreună cu polițiștii din Brigada cu destinație special BPDS mai foloseam blindatele „Amfibia”, tunuri de mic calibru sau blindate pe șenile, dotate cu mitraliere. Atacurile erau sprijinite de mitraliorii moldoveni, luptători curajoși și neînfricați, majoritatea cu armata făcută la sovietici sau în Afganistan. În două zile de luptă continuă, orașul practic a fost eliberat de separatiști, însă rușii, simțind înfrângerea totală, nu s-au potolit, au băgat tancurile regimentului motorizat al Armatei a 14-a ruse, dislocate în Tiraspol. Bateriile noastre antitanc nu au rezistat atacurilor tancurilor inamice și au cedat. Ajutorul cerut, nu a venit. Batalionul colonelului rus L. Karasiov, care a luptat sub tricolor, de partea Republicii Moldova, a fost decimat de tancurile generalului Lebedi. Lângă cetate au fost distruse încă câteva puncte de rezistență a moldovenilor, în această luptă am pierdut circa 100 de combatanți, morți și răniți.

Cadrele de comandă, ostașii noștri, dând dovadă de eroism și devotament față de tânărul stat suveran, Republica Moldova, au luptat, pe viață și pe moarte, cu separatiștii transnistreni, cu tancurile și blindatele Armatei a 14-a ruse. Orașul Tighina a devenit port drapelul cinstei și onoarei militarilor, voluntarilor și poliției moldovenești. Luptele au fost sângeroase, în acele momente parcă viața nu mai conta, mergeai înainte la atac, de parcă erai într-un exercițiu sau misiune. Ziarul american „Times” relatează că în oraș „plutește miros de cadavre. Moldovenii au luptat precum ceceni, pentru fiecare casă, stradă, cartier”. Separatiștii și cazacii, chiar fiind ajutați în lupte de forțe solide ale armatei ruse, n-au reușit să-i scoată pe curajoșii luptători moldoveni din oraș și din a „două cetate a Tighinei” - Secția de Poliție din centrul orașului. Nici localitatea nu a fost cedată de polițiștii și combatanții moldoveni, orașul, iarăși fiind împărțit în două părți, unde cea mai mare parte era controlată de forțele republicane.

Peste aproape 2 luni acești bravi luptători au fost constrânși să depună armele și să părăsească pozițiile de luptă prin rușinoasa Convenție de încetare a focului „Elțin-Snegur”, semnată la 21 iulie 1992, la Moscova. Știau oare luptătorii că Președintele, Mircea Snegur, va ceda, pentru totdeauna, acest oraș istoric, strategic și valoros centru economic al R. Moldova din partea dreaptă a Nistrului, separatiștilor tiraspoleni, care înființaseră un stat nelegitim pe partea stângă a Nistrului? Cu siguranță, nu! Decizia a venit ca un cutremur, ca

un trăsnet, ruinând total buna credință a ostașilor în loialitatea conducătorilor de la vârf. Militarii și voluntarii știau că „*limba, istoria și pământul - sunt cei trei stâlpi pe care se ține neamul.*” Acesta era prețul sângelui lor și, iată că, printr-o semnătură a conducătorului de stat, le pierduseră pe toate trei. Ce rușine din partea lui Mircea Ianovici Snegur. Și astăzi suferim din cauză trădării în interesul Rusiei. La Chișinău, Bălți, Bender și Tiraspol continuă protestele și incidentele separatiștilor, cu acțiuni antiromânești, antiunioniste.

Înfrângerea Republicii Moldova nu a venit numai de la factorii externi, din Rusia. În toate aceste evenimente de război, o contribuție negativă ar avea și conducerea Moldovei, care nu a știut să evite războiul, să demareze acțiuni diplomatice cu țările europene, cu Rusia, să colaboreze cu clasa politică și cu Executivul României.

Fostul Președinte al Republicii Moldova, Mircea Snegur, legat ombilical de Moscova, ca fost „*lucrător al partidului comunist*”, a cedat, pas cu pas, idealurile unioniste și euroatlantice, semnând zeci de documente economice și militare (secrete) cu Federația Rusă, inclusiv, controversatul Protocol de constituire a C.S.I., 21 decembrie 1991, limitând, sub presiunea Rusiei, colaborarea cu România, țările europene și SUA.

Mircea Snegur, secondat de clasa politică și de comisiile de conciliere din care făceau parte foști secretari de partid ai comitetului central comunist, și mă refer la deputații și conducătorii de vârf ai Moldovei: Petru Lucinschi, Andrei Sangheli, Vladimir Voronin, D. Moțpan și alții, cunoscuți simpatizanți de partea rusofilă, nu au dorit să propună și să rezolve în interes național soluții eficiente prin care să se ajungă la o victorie politică asupra separatiștilor transnistreni. Mai mult decât atât, comandantul suprem al Forțelor Armate ale Republicii, „*generalul*” Mircea Snegur, cunoscând din timp, de la serviciile speciale ale Securității și Ministerului de Interne, suficiente și alarmante date privind înființarea armatei separatiste, mișcarea și redislocarea pe poziții strategice a unităților militare ale Armatei a 14-a ruse, nu a luat nici cele mai elementare măsuri operative pentru formarea Armatei Naționale sau a trupelor de carabinieri, nu mai spun de întărirea și dotarea cu armament a poliției, a celorlalte forțe ale Ministerului de Interne (structurilor militare și de carabinieri) s-au luat mult mai târziu, după începerea acțiunilor militare.

Conducătorii noștri, fiind surprinși în condiții de inferioritate numerică, armata la început, nu au știut cum să câștige timpul necesar pentru constituirea unităților de luptă, pentru înzestrarea forțelor militare și de poliție cu armament și muniție. Zeci de cereri și rapoarte au fost înaintate de combatanții de pe front. Și toate s-au izbit de refuzul autorităților moldovenești care spuneau că este lipsă de armament și muniție în depozitele armatei, lucru total neadevărat. Abia după protestele luptătorilor de pe front, care au ieșit de pe pozițiile de luptă și au cerut demisia Președintelui și miniștrilor de resort, conducerea republicii s-a „*dat peste cap*” și imediat a găsit în depozitele militare tehnică de război și armament cât să înarmeze nu un batalion de soldați, ci câteva divizii. Evident, a găsit acesta armament suficient de târziu cât să se piardă războiul.

Pe front apăreau și fenomene ieșite din comun. Unii ostași cereau Unirea cu România și de comun acord să luptăm împotriva inamicului rus. Alții cereau înarmarea totală a populației și lupta împotriva separatismului, dar nu împotriva Rusiei. Erau și indivizi, care în semn de protest față de comandanții ruși, numiți de minister, care conduceau unitățile moldovenești, dezertau de pe front. Toate acestea erau raportate

Comandantului Suprem al Armatei. La întâlnirile private pe care le-am avut cu Domnia Sa, Președintele Mircea Snegur, despre formarea „unei structuri de informație și contrainformație națională” în cadrul Armatei sau despre unirea R. Moldova cu România, întotdeauna mă apostrofa, că nu sunt bani, sau nu este cazul de unire, mai bine să fim singuri, de parcă se vedea un Președinte veșnic al R. Moldova.

Comandantul suprem, Mircea Snegur, secondat și de șeful Statului Major al Forțelor Armate Unite, generalul Pavel Creangă, desigur, încă din aprilie-mai 1992, au folosit „cu succes” tactica de apărare „în tranșee”, numită și „războiul pozițional”, ceea ce a avut darul să-i demoralizeze pe comandanți și pe combatanți de la bun început, fiind spulberată orice idee de victorie asupra inamicului. Ca într-un război de tip nou, în continuarea „viziunii” strategice a comandantului suprem, Statul Major nu a asigurat conducerea și coordonarea punctelor de comandă de pe fronturi, nu a elaborat nici un document specific operațiunilor militare, nu a condus nici o acțiune ofensivă împotriva inamicului. Pe scurt, pe întreg parcursul războiului, nu a existat nici o *politică militară coerentă*. Și încă un exemplu de incompetență și trădare națională. Conducerea Republicii Moldova (Președintele Mircea Snegur, primul ministru, Andrei Sangheli, deputatul, șef de comisie Petru Lucinschi) a cedat aparent în fața unei minorități naționale de 100 000 de găgăuzi, acordând autonomie. Decizia care contravenea intereselor Moldovei, a fost luată la insistențele liderilor găgăuzi și a separatiștilor din Transnistria, făcându-se, conștient, jocul Moscovei.

Pe 23 decembrie 1994, Parlamentul Republicii Moldova a adoptat *Legea organică privind statutul juridic special al Găgăuziei*. Acel document a fost promulgat de Președintele Snegur la 13 ianuarie 1995, și aceasta după ce, în octombrie 1990, el promisese că, atât timp, cât va fi președinte al republicii, nu va permite fărâmițarea statului moldovenesc în structurile incompatibile cu un stat independent și suveran.

Revenind la tema războiului, concluzionăm: acest război, declanșat de Rusia împotriva Moldovei, a dus la multe jertfe: circa 500 morți, pierduți fără veste, torturați, chinuiți sau căzuți pe câmpul de luptă; circa 2000 oameni răniți în lupte, și bolnavi, care au decedat după război. Consecințele acestui război sunt foarte drastice. Republica Moldova, cu concursul conducerii din acea vreme, a pierdut acest război cu Rusia, pricinuindu-ne o daună economică de peste 40 de miliarde ruble (aprox. 4 miliarde dolari S.U.A.).

Republica Moldova a pierdut Transnistria, cu o suprafață de 42 mii km², cu o populație de 700 000 oameni și orașele Tiraspol, Dubăsari, Râbnița, Camenca și Slobozia, iar pe partea dreapta a Nistrului, Rusia a mai negociat de la M. Snegur orașul Tighina, terenurile agricole din împrejurimea orașului și localitățile nistrene Gâsca, Copanca, Chițcani, Merinești.

Astăzi separatiștii Transnistrieni duc aceeași politică agresivă, conflictuală, încalcă dreptul moldovenilor de a vorbi limba maternă, își bat joc de tricolor, de alfabetul latin, de cultura și tradițiile poporului nostru. Până în prezent peste 10 000 de moldoveni, originari din Transnistria, au fost concediați, rămânând fără locuri de muncă, peste 2800 de refugiați nu pot să se reîntoarcă la locul de trai, casele lor fiind distruse, ocupate de venetici, ruși, cazaci și gardiști din armata separatistă, de elemente rusofone scăpate din închisorile Rusiei

și trimise în Transnistria. Se aplică o politică de strămutare a moldovenilor din locurile de baștină, impuse și economic.

Rusia și astăzi continuă o politică agresivă și umilitoare față de R. Moldova. Guvernele Moldovei sunt conduse de oameni corupți, oameni politici, coordonați de Moscova, cu afaceri murdare și dezinteres național față de băștinașii moldoveni. Instituțiile statului, parlamentul, Justiția și băncile (inclusive băncile de stat) se află în mâna rețelelor mafioate și oligarhilor, care au destabilizat economia și valuta națională. Bogații (oligarhii) s-au izolat de popor, salariile muncitorilor sunt mici, pensiile și mai mici. Marionetele de la Moscova și serviciile secrete ruse, prin înputernicirii partidelor politice: socialiștilor (Igor Dodon), comuniștilor (V.Voronin), „Partidul nostru” (Renato Usatâi), împreună cu mancurții moldoveni, destabilizează situația politică, fac demonstrații și proteste, mențin populația într-o stare de revoltă, ură, dezordine și sărăcie. Astfel mediul social în care fierbe și există societatea și omul societății moldovenești, poate fi comparat cu o catastrofă umanitară.

Deci criza economic și social prezentă în societatea basarabeană va exista până când nu va fi remodelată mentalitatea clasei politice și a acelor persoane ce guvernează țara. Nici un miracol nu va putea salva situația critică a acestui stat și popor atât timp cât la putere vor exista oameni și funcționari publici cu o mentalitate coruptă, necinstită și incompetentă.

Întorcându-ne la evenimentele războiului ruso-moldav din 1992, constatăm cu tristețe că sute de polițiști, carabinieri, combatanți, voluntari, ostași și ofițeri: Mihai Moraru, Mihai Arnăuț, Ion Fulga, Sergiu Andreev, Dumitru Roman, Alexandru Babinski, Vasile Beregoi, Tudor Brădescu, Valeriu Briceag, Tudor Buga, Pavel Buruiana, Ion Grecu, Valentin Slobozhenko, Nicolae Țurcanu, Ion Usinevici, Anatol Tataru, Oleg Ungureanu, Gheorghe Cașu și mulți alții, au căzut pe câmpul de luptă, și-au dat viața pentru independența și integritatea Republicii Moldova. Poporul și conducerea Moldovei trebuie să se mândrească cu eroii săi. *Ei au murit pentru, limbă, tricolor, libertatea patriei și o viață mai bună.*

Ziua Memoriei celor căzuți în lupte, care se comemorează în fiecare an la 2 martie, era necesară, și bine că este. Măcar avem sentimentul că nu vor fi uitați definitiv eroii care și-au dat viața pentru independența țării. Totodată, ziua aceasta ne va aminti mereu că independența și libertatea costă. Pentru că războiul din Transnistria, așa cum am spus-o, a fost unul de apărare a demnității noastre naționale, un război al tuturor românilor basarabeni împotriva ocupantului rus, poate, cu excepția politicianilor.

Rănilor războiului, oricât le-ar vindeca „doftoriile” sau uitarea, ele, totuși, nu au termen de prescripție. Mai ales cele care trec prin suflute... Odată săvârșite, ele dor zeci și sute de ani și nu se trec nici după trecerea la cele veșnice a celor pătimiți de războaie. Așa se face că *Basarabia întreagă rămâne a fi o rană imensă*, care nicidecum nu-și poate afla alinarea. Iar cele mai sfâșietoare strigăte ale ei sunt *mamele și copiii...*

Astăzi, anume ei, copiii noștri din școlile românești transnistrene, se vădesc a fi rănilor, inconștiente poate, dar pe deplin motivate în dragostea lor îndârjită pentru *limba, scrisul și istoria românească*. Împreună cu părinții și pedagogii lor fideli, ei sunt acum falanga răsăriteană a conștiinței naționale românești, pentru că nici o clipă nu și-au părăsit pozițiile de luptă și, prin aceasta, ei sunt eroii adevărați ai zilelor noastre. Liceul „Lucian

Blaga” din Tiraspol, Liceul „Ștefan cel Mare și Sfânt” din Grigoriopol, Liceul „Eвриka” din Râbnîța, Liceul „Alexandru cel Bun” din Tighina, Liceul „Mihai Eminescu” din Dubăsari, Școala-internat din Tighina, Gimnaziul din Corjova și Gimnaziul din satul Roghi, în frunte cu profesorul lor neînfricat, directorul Liceului din Tiraspol, Ion Iovcev, spală astăzi rușinea tuturor umilințelor noastre, însă mai așteaptă răbdători să le vină Țara în ajutor.

Se fac și astăzi presiuni asupra românilor moldoveni din Transnistria - unii sunt maltratați fizic, alții psihic, iar școlile românești sunt împrejmuite cu garduri înalte de sârmă ghimpată, de parcă sunt niște ghetouri. Aceste acte de tortură medievală ale mizerabililor de barbari se întâmplă sub coasta Europei în plin secol XXI!

Și toate acestea doar pentru faptul că nu renunță de a fi români, de a vorbi românește și de a-și iubi în continuare neputincioasa lor Mamă!

Incredibil, dar adevărat!

